

er indlagt paa et Sygehuſ; ſaa er den behandlende Læge jo Sygehuſlægen; men han kan jo ikke give nogen Atteſt angaaende Helbredſtilstanden hos de andre Børn, ſom ere blevne hjemme i Familien. Skal der habes en Atteſt for, at der for deres Vedkommende ikke er noget i Vejen for, at de beſøge Stolen paant, alſaa nærmef en Atteſt for, at der ikke hos dem viſer ſig Tegntil, at de lide af den Sygdgm, der er Spørgſmaal om, ſaa kan den ikke gives af den Sygehuſlæge, der har behandlet det ſyge Barn paa et Sygehuſ, men den maa gives af den Læge, ſom har behandlet Familien i Hjemmet og underſøgt Forholdene der. Der maa alſaa haveſ en Beſtemmeſe om, hvilken Læge det ſkal være, og jeg tror, at den naturligeſte Maade at afgøre dette Spørgſmaal paa, er, at vi henviſe til Reglerne i § 3 første Stykke og beſtemme, at de kunne bringes til Anvendelſe navnlig i det Tilfælde, hvor den vedkommende Sygdom uden juſt at være tagen under offentlig Behandling dog har naaet en viſ ſtorre Udbredelſe paa en Egn. Der vil da naturligviſ ogſaa være at tage Henſyn til, om denne Egn er langt fra det Sted, hvor Diſtriktlægen bor. Det er da klart, at man ved at beſtiffe en anden praktiſerende Læge til at udſtede diſſe Atteſter vil kunne undgaa at betale de betydelige Udgifter, ſom Keiſer og Diæter for Diſtriktlægen kunne medføre. Det er diſſe Vænderinger, ſom jeg vil tillade mig at anbefale til det ærede Tings Vedtagelſe.

Den ſungerende Ordſpører (Steel):

Efter den højtærede Juſtitsminifterſ indgaaende Omtale af Lovforſlaget, ſom det nu foreligger, og af de af Udvalget paa Juſtitsminifterens Foranledning ſtillede Vænderingsforſlag, bliver der ſaare lidt for mig at ſige. Lovforſlaget er i det andet Ting undergaaet nogle Forandring, ſom det ogſaa vil ſes af Erklæringen, men de ere af mindre Betydning; meſt af redaktionel Karakter. Det kan viſnok med fuld Føje ſiges, at det er Forbedringer. Jeg kan derfor paa Udvalgets Vegne anbefale Tinget at vedtage de ſaaledes ſtillede Vænderingsforſlag og for øvrigt Lovforſlaget i den Form, i hvilken det er vedtaget i det andet Ting.

Casperſen: Ogſaa jeg kan ſlutte mig til Lovforſlaget, men jeg kunde dog have viſt til, ſærlig efter den ærede Juſtitsminifterſ Udtalelſe om Atteſterne, at gøre et Par Bemærkninger i den Anledning. Som Forſlaget forelæa Landſtinget, var det paa § 15 og § 19 beſtemt, at Atteſten gives

uden Betaling, at Epidemilægerne udſtede Atteſten uden Betaling. Det er rettet af Folketinget og forſvaret af Juſtitsminifteren, men jeg tror ikke, at det er rigtig, at det bliver ſtaaende paa den Maade. Jeg er ganſte viſt ikke Jurift, og jeg højer mig naturligviſ for Ministerens Udtalelſe; men det forekommer mig beſynderligt, at man paa en Lov kan ſige om en Virkſomhed, der udøves af en privat praktiſerende Læge, om han ſkal have Betaling eller ikke for ſine Atteſter, men det har man gjort ved §§ 15 og 19. Jeg er fuldtændig enig med den højtærede Miniſter i, at det vilde være for bekoſteligt at tilkalde Epidemilægen, hver Gang der ſaaledes er Tale om en Atteſt, men naar Miniſteren ſiger: Ja, men ſaa henføre vi Sagen til § 3, første Stykke, ſaa formener jeg, at det kunne vi ikke efter den Ordlyd, ſom ſtaaer baade i § 15 og § 19. Der ſtaaer nemlig i §§ 15 og 19: „for de have Atteſt fra den Læge, der har behandlet den ſyge“, medens derimod § 3 omhandler de Læger, ſom kunne beſtiffes til at aſſistere Embedslægen. Deres Arbejde ſkal jo dog ikke omfatte Sygebehandling, det kan alſaa ikke være de Læger, der ere omtalte under §§ 15 og 19. Efter den Affattelſe, ſom nu §§ 15 og 19 have ſaaet, er det min Overbeviſning, at diſſe to Forandring ville aſtedkomme lidt Uro, lidt Vildledning ude paa Landet, man vil tro, at den private Læge efter dette er forpligtet til at udſtede ſin Atteſt gratis, og dette kan jeg dog ikke tro er Meningen. Den Læge, der omhandles i § 3, første Stykke, kan efter Ordlyden ikke være den ſamme, der ſigtes til i §§ 15 og 19.

Siden jeg har Ordet, maa jeg maaffe gøre et Par Bemærkninger om den Vændering, der er indſat i det andet Ting paa § 18 med Henſyn til Mælkeſpørgſmaalet. Jeg har ikke det mindſte imod Vænderingen, tværtimod, men naar nu Loven forlader os, maa vi ikke gøre os noget Haab om, at den ſkal blive billigere end den tidligere. Mange have jo ment, at den nu gældende Lov er alt for dyr, og det var ſærlig derfor, man onſtede en ny Lov til at afløſe den nu gældende for at ſaa billigere Forhold paa dette Omraade. Men efterſom Lovforſlaget nu foreligger, ſærlig med § 18, hvor der paa Mælkeomraadet tilſtaaer Erſatning, ſaa ſpaar jeg, at denne Lov bliver ikke billigere end den nu gældende.

Desværre maa jeg beklage, at det andet Ting ikke har taget Henſyn til det Vænderingsforſlag, ſom har foreligget her oppe om Sighuſe. Det kunne ærede Medforſlagsſtillere ſaa vel ſom jeg alſaa ſkyde en hvid